

[Lysholm Christensen]

Vi har jo nogle meget positive erfaringer med dette plejevederlag: Der er en del, der har benyttet sig af det, og som har haft gode erfaringer med det, at man kan pleje sine nærmeste de sidste vanskelige dage og uger.

Så er der bare det, at der jo er et lignende forslag i regeringens lovkatalog, og når det ikke er fremsat endnu, så skyldes det jo de igangværende forhandlinger om løsningen af de finansielle problemer i forbindelse med disse 14 dage ekstra.

Vi har sådan set et ekstra forslag i forlængelse af SF's forslag, og det går ud på, at der også skal skabes lovgrundlag for at udvide personkredsen, så delpensionister kan blive omfattet af ordningen. Det kunne vi godt tænke os at få med også.

Konkluderende kan jeg sige, at vi tilslutter os indholdet af forslaget, og så må vi se at finde den lovteknisk bedste løsning på problemet. Om det så skal være i forbindelse med dette forslag eller der skal fremsættes et nyt, finder vi nok ud af.

Jeg skal i øvrigt melde fra Centrum-Demokraterne, at de også tilslutter sig indholdet af lovforslaget.

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Det er selvfølgelig med meget stor glæde, at jeg går på talerstolen og siger tak for de mange sympatiske tilkendegivelser vedrørende dette lille forslag. Det er lille, men uendelig vigtigt, og det hører jeg faktisk også alle ordførere sige. Det er uendelig vigtigt for de personer, som kan få glæde af det.

Baggrunden har jo været, at man i visse kommuner faktisk har givet mulighed for at få denne frihed i op til 14 dage og har måttet erkende, at med den lov, der blev vedtaget, har det faktisk været ulovligt. Derfor synes jeg, det er dybt tilfredsstillende, hvis Folketinget både kan få rettet op på dette og samtidig udstikke den økonomiske ramme omkring et forslag af denne karakter.

Det er nemlig også rigtigt, som ministeren nævnte det, at det *har* været til diskussion i Folketinget, men at det røg ud i forbindelse med diskussionen forrige gang – ikke på grund af lovsjusk, skal jeg skynde mig at sige, men faktisk fordi de økonomiske muligheder ikke var til stede.

Det er jeg fuld af forventning om at vi nok skal få taget hånd om i de kommende forhandlinger om satspuljemidlerne, og derfor siger jeg tak for den enstemmige opbakning bag lovforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 66:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. og af lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Optagelse m.v.).

Af arbejdsministeren (Jytte Andersen).
(Fremsat 11/11 93).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Grete Schødt (S):

Da vores ordfører på området, hr. Ole Vagn Christensen, desværre ikke kan være til stede i dag, skal jeg på Socialdemokratiets vegne fremføre følgende bemærkninger:

Det forslag, vi har til behandling, omhandler først og fremmest adgangen til at blive medlem af en arbejdsløshedskasse. I dag skal man have haft beskæftigelse i 300 timer over en 10-ugersperiode, før man kan opnå medlemskab. Det foreslås nu ændret til, at man blot skal være i beskæftigelse for at blive medlem af en arbejdsløshedskasse.

I Socialdemokratiet synes vi, at det er en god ændring. Vi bliver tit beskyldt for at lave kompliceret lovgivning. Ikke mindst på ar-

[Grete Schødtz]

bejdsmarkedsområdet kan det være svært at gennemskue, og det er derfor klart positivt med denne ændring, der gør loven klart nemmere at administrere for a-kasserne.

Lovforslaget har ikke den store effekt på, hvem der kan modtage dagpenge. Det sædvanlige beskæftigelseskrav bliver opretholdt.

Den anden ændring, vi foretager med dette lovforslag, omhandler arbejdsgiverens pligt til at betale dagpengegodtgørelse. Det foreslås, at arbejdsministeren kan dispensere fra denne pligt ved tidsbegrænset beskæftigelse. Det vil ikke mindst hjælpe de nye orlovsordninger på vej. På denne måde nedbryder vi nemlig endnu en barriere for virksomhederne, og jeg vil godt sige, at jeg mener, at de orlovsordninger, der træder i kraft til nytår, efterhånden er så attraktive, at det nærmest må betragtes som direkte modvilje, hvis virksomhederne ikke vil deltage.

Vi har alle stor interesse i et mere fleksibelt arbejdsmarked, i et højere uddannelsesniveaue og i at forhindre udstødning. Derfor håber jeg, at der nu er forståelse for, at orlovsordningerne er et stort skridt i den rigtige retning.

Vi kan i Socialdemokratiet støtte arbejdsministerens forslag og vil medvirke til en hurtig og positiv udvalgsbehandling.

Per Stig Møller (KF):

Arbejdsministerens lovforslag i dag er jo bl.a. fremkaldt af ombudsmandens kritik af elementer i den arbejdsmarkedsreform, som vi stemte imod. Vi kan således konstatere, at det gik for hurtigt, og at ministeren efter først at have afvist ombudsmanden med nogle temmelig hånlige bemærkninger har måttet bøje sig for hans kritik.

Vi imødeser faktisk, at der kommer flere ændringer til reformen i dette efterår, for også Landsarbejdsrådet har fremsat temmelig kritiske udtalelser og leveret en byge af ændringsforslag. Næste gang, vi skal se på større ændringer, håber jeg så at der gives Folketinget bedre tid, så man undgår lovsjusk baseret på de berømte 90 mandater. Ud over at rette egne fejl ændrer dette forslag reglerne for, hvornår man kan optages i a-kasse-systemet. Da vi går ind for, at man som arbejdstager melder sig ind i en a-kasse, og da vi går ind for, at systemet bliver et reelt forsikringsystem i stedet for som i dag mestendels at være formelt, er vi

principielt åbne over for en lettere adgang til a-kasserne.

For os er det vigtigt, at retten til dagpenge ikke udvandes, så at dagpengesystemet bliver en del af sociallovgivningen, men fastholdes som en del af arbejdsmarkedspolitikken for mennesker med mere end en tilfældig tilknytning til arbejdsmarkedet. Vi ser helst en opstramning inden for området, men konstaterer, at man i hvert fald ikke vil lempe på det eksisterende regelsæt for udbetaling af dagpenge.

Der er i forslaget også en regel med hensyn til deltidsbeskæftigelse. Nu skal man ikke længere være beskæftiget mellem 15 og 30 timer om ugen i snit inden for en måned, men blot være beskæftiget under 30 timer.

Da vi ønsker et mere fleksibelt arbejdsmarked med lettere adgang til at blive sluset ind og også sluset ud efter aftale med arbejdsgiveren, vil vi se konstruktiv på forslaget. Men vi agter også her i det mindste at fastholde reglerne for udbetaling af dagpenge, sådan som ministeren også gør det i bemærkningerne til forslaget.

I forslaget er der endvidere en afbureaukratisering i og med, at forevisning af en lønseddel herefter vil være nok. Dette forekommer rimeligt. Der er også en ajourføring i relation til orlovsordningerne i og med, at arbejdsgiverens pligt til at betale dagpengegodtgørelse kan bortfalde ved tidsbegrænsede ansættelser af en vis varighed. Også dette forekommer os rimeligt, men vi synes, at ministeren burde tage skridtet fuldt ud og fritage helt i forbindelse med vikaransættelser generelt. Hvis ministeren gør dette, vil Folketinget fremme lysten til at ansætte vikarer og dermed fremme den jobotation, som vi ønsker.

Som det vil være fremgået, er vi indstillede på et konstruktivt udvalgsarbejde om lovforslaget.

Helge Sander (V):

Med dette lovforslag tager arbejdsministeren tråden op fra forårets arbejdsmarkedslove eller den såkaldte arbejdsmarkedsreform, der jo er med til at udhule dagpengesystemets forsikringspræg.

Der synes efterhånden at være tale om en systematisk forfølgelse af de sidste elementer i dagpengesystemet, der gør, at man kan tale om et forsikringsssystem, hvor man forsikrer sig mod midlertidigt bortfald af arbejdsindtægt og

[Helge Sander]

betaler en præmie for at opnå ret til denne ydelse.

Man bør efterhånden stille spørgsmålet, om der overhovedet er en reel begrundelse for at opretholde arbejdsløshedsforsikringssystemet, når der efterhånden ingen forskel er mellem adgangen til kontanthjælp og arbejdsløshedsdagpenge.

Med lovforslaget kan man optages i en arbejdsløshedskasse på baggrund af fremvisning af en lønseddelt, uanset om der er tale om støttet eller ustøttet beskæftigelse. Herefter skal man have været medlem af en arbejdsløshedskasse i 1 år og have 26 ugers ustøttet beskæftigelse inden for de seneste 3 år for at være dagpengeberettiget. Der er hermed tale om en lempelse, idet man reelt fjerner optagelseskravet og alene skal opfylde beskæftigelseskravet på de 26 uger, før der opnås ret til dagpenge. Dette er betydelig lettere at opfylde, da der kan samles småjob sammen over 3 år til opfyldelse af 26-ugers-beskæftigelseskravet.

De nuværende optagelseskrav er relativt svære at opfylde, da der er tale om en kort periode på 10 uger, hvor der skal præsteres 300 timers arbejde. Det, man reelt gør med forslaget, er jo at give folk lov til at komme ind i en arbejdsløshedskasse og betale kontingent uden garanti for, at de også på et tidspunkt vil opnå dagpengerebet. Specielt for personer, der kommer ind i en arbejdsløshedskasse via støttet beskæftigelse, kan der meget vel være tale om rent bondefangeri. For disse vil der være en vis risiko for, at de ikke umiddelbart finder arbejde på almindelige løn- og arbejdsvilkår og dermed opnår dagpengerebet – og måske lykkes det aldrig.

Det er en god idé, at arbejdsministeren nu til gengæld foreslår, at der kan fastsættes regler om, at der ikke skal betales dagpengegodtgørelse ved tidsbegrænsede ansættelser af en vis varighed. Der er ingen tvivl om, at bortfald af arbejdsgivergodtgørelse ved afskedigelse af vikarer, der i en periode har fungeret som erstatningsarbejdskraft i orlovsstillinger, vil fremme jobrotationen og hermed øge genbeskæftigelsesprocenten.

Det er nævnt, at det ikke er hensigten at fritage vikaransættelser generelt. Derfor bør arbejdsministeren nok redegøre for, hvilke andre målgrupper der tænkes omfattet af bemyndigelsen. Med andre ord er vi positivt stemt over

for sidste del af forslaget, hvorimod vi nok mener, at der er grund til at se nærmere på den første del, hvortil jeg havde de nævnte kritiske bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg vil gerne spørge hr. Helge Sander som Venstres ordfører om, hvorledes det kan være bondefangeri, at et ungt menneske arbejder i et beskæftigelsesarbejde – og dermed altså arbejder – og får ret til at blive optaget i en arbejdsløshedskasse, når alle andre også kan blive det, når de har et arbejde. Jeg erindrer jo mange diskussioner, vi har haft herinde, hvor hr. Helge Sander har stået og talt om konkurrenceforvriddning i forbindelse med beskæftigelsesarbejderne. Begge argumenter – at man ikke må arbejde som beskæftigelsesarbejder, for så tager man arbejde fra andre, altså må det betragtes som et rigtigt arbejde det her, og så det, at det ikke kan være rigtigt, at folk, der har et rigtigt arbejde, ikke kan blive optaget i en arbejdsløshedskasse – kan jo ikke holde i denne sag. Man kan altså ikke argumentere på den måde, som hr. Helge Sander gør: I den ene retning, når det omhandler noget, som hr. Helge Sander er imod, og i den anden retning, når det omhandler noget, som hr. Helge Sander ikke vil have. Den går altså ikke. Man må finde ud af, hvad man mener her. Mener man, at beskæftigelsesarbejder ikke er rigtigt arbejde, hvis det er synspunktet, så er det en holdning, man kan have, men så må det hænge sammen; det kan aldrig være konkurrenceforvriddning i forhold til det, vi kalder rigtigt arbejde. Begge dele lader sig ikke gøre.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Det var ordet bondefangeri, der fik mig til at reagere, for det er et ganske stærkt ord om et lovforslag, og jeg synes gerne, jeg vil spørge Venstres ordfører, om det virkelig er Venstres synspunkt, at når man som beskæftiget, som værende på arbejdsmarkedet finder det rimeligt og nødvendigt at forsikre sig, så at sige betale en præmie for senere at have en sikkerhed for en dagpengeydelse, at man så kan kalde det bondefangeri. Som jeg har forstået Venstres synspunkter, var de netop, at man skulle

[Jørgen Estrup]

have en mulighed for frivilligt at gå ind i et forsikringsssystem.

Det, der sker med dette forslag, er jo kun, at man åbner for denne frihed, at man gør det nemmere at komme ind i en a-kasse. Det ændrer ikke på dagpengereetten. Det, vi tidligere har haft diskussion om mellem Venstre og De Radikale, har jo været, at vi ønskede, at denne forsikring var obligatorisk, fordi vi syntes, alle havde en forpligtelse til at være solidariske i dette system og være med til at finansiere det, for det var i alles interesse, at man ikke så at sige kørte på frihjul.

Men hvis det, Venstre siger, er, at man ikke ønsker, at folk overhovedet skal betale en forsikringsydelse for senere at kunne få dagpenge, hvis de kommer galt af sted, så forstår jeg ikke rigtig Venstres tankegang på dette område, og jeg synes egentlig, at hr. Helge Sander skulle uddybe nærmere, hvordan man kan bruge ordet bondefangeri her.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Mit udgangspunkt for de betragtninger og det, som vi tidligere har vedtaget her i Folketinget, er, at man ikke kan fortsætte i systemet, når det er ved hjælp af støttet arbejde; altså drejer det sig om forskellen på støttet og ustøttet arbejde. Dette især sagt i relation til fru Lilli Gyldenkildes udtalelse, for det, jeg har sagt her, relaterer overhovedet ikke til konkurrenceforvriddning. Jeg har sagt, at når man nu – jeg må så sige, at bondefangeri havde jeg skrevet i gåseøjne, det næste er også i gåseøjne – lokker folk ind i a-kasserne, ved vi også godt efterfølgende, at så er det som oftest sådan, at man også bliver medlem af en fagforening. Og dér er det, jeg siger, at der har vi altså – beklageligvis – en gruppe, som har meget svært ved at komme ind på arbejdsmarkedet. Derfor sætter jeg spørgsmålstejn ved, om de nogen sinde får glæde af dette her.

Det var i den sammenhæng, at jeg nævnte det, og jeg vil fastholde, at det desværre nok vil blive tilfældet i en række situationer omkring de rent konkrete betragtninger og de forløb, som vi vil møde nu, hvor man kan komme ind i en a-kasse ved blot at fremvise en lønseddel. Det er indiskutabelt.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg ved godt, at i denne sammenhæng handler dette om, hvorvidt unge mennesker, eller hvem det nu er, som er i noget støttet arbejde, og som ikke er i a-kasse, får mulighed for at tilknytte sig en a-kasse og betale til den i 1 år uden at kunne få noget for det og i øvrigt uden at kunne få noget ud af det i 1½ år. Man skal bare betale. Det harcelerer man over.

Så er det, jeg siger – det kan godt være, at det er lidt svært at forstå, men så må jeg jo prøve at forklare mig lidt tydeligere – at når hr. Helge Sander i andre diskussioner taler om konkurrenceforvriddning, fordi hr. Helge Sander betragter beskæftigelse på tilskud som rigtigt arbejde, så håber jeg, vi kan blive fri for den slags diskussioner en anden gang om, at der er konkurrenceforvriddning i det, for her betragter hr. Helge Sander altså ikke dette beskæftigelsesarbejde som et rigtigt arbejde.

Der må jo være en smule ræson i ens måde at argumentere på, og begge dele kan altså ikke lade sig gøre, hr. Helge Sander, for så er der altså ikke nogen sammenhæng i tankesættet bag det, man siger på arbejdsløshedsområdet, bortset fra at man er imod at forbedre nogen som helst vilkår på de områder.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Jeg vil gerne spørge hr. Helge Sander, om det ikke er rigtigt, at når man melder sig ind i en forsikringsordning, sørger man faktisk for at skabe sig selv et sikkerhedsnet, og man håber af sit inderste hjerte, at man aldrig havner i det sikkerhedsnet. Det drejer sig faktisk om ikke at skulle få brug for den ordning, ikke at komme ud for den skade, man forsikrer sig imod.

Og dette med, at man altså ikke skulle få glæde af det, har intet med sagen at gøre. Det gode, liberale princip om at skulle forsikre sig selv består jo netop i, at kun hvis det værste sker, får man – i de gåseøjne, hr. Helge Sander nævner – glæde af det.

Derfor vil jeg egentlig sige, at hvis meningen med vores beskæftigelsesordninger og de andre aktiviteter, vi sætter i gang, netop er at få folk tilknyttet arbejdsmarkedet, så er det her jo det allerfornuftigste, for det er kun i det øjeblik, man kommer galt afsted, at dette her bliver aktuelt. I en lang række tilfælde, netop i de

[Jørgen Estrup]

tilfælde, hvor de bliver beskæftiget på arbejdsmarkedet, får de ikke glæde af det, og derfor synes jeg egentlig godt, at hr. Helge Sander kunne fjerne både gåseøjnene og sin tidligere udtalelse.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Kun to kontante bemærkninger. Til fru Lilli Gyldenkilde må jeg sige, at det, jeg hænger mine bemærkninger op på, er det, som vi så ofte har diskuteret herinde, nemlig støttet og ustøttet arbejde. Det er i den relation, jeg nævner det, og jeg mener, at vi for mindre end et år siden ændrede på forholdene, så der er forskel på, om man er i støttet eller i ustøttet arbejde. I den sammenhæng har vi talt om konkurrenceforvriddning.

Men når vi i dag taler om optagelse i en a-kasse, hvor man nu blot med en lønseddel – uanset om det er støttet eller ustøttet arbejde – kan melde sig ind, mener jeg, at problemstillingen er en helt anden. Det er den, jeg gerne vil have lov til at fastholde, og det har overhovedet ikke noget med den generelle konkurrenceforvriddning på arbejdsmarkedet at gøre.

Til hr. Jørgen Estrup må jeg sige, at i dette forslag forholder det sig sådan, at der er jo ikke tale om en forsikring, fordi man bliver optaget i en a-kasse. Rettigheder sikrer man sig jo først på et senere tidspunkt, når man har gjort sig fortjent til dem i overensstemmelse med de bestemmelser, der nu er for det. Derfor siger jeg, at der er tale om en slags bondefangeri, og det udtryk beder hr. Jørgen Estrup mig om at trække tilbage med gåseøjne og det hele. Det vil jeg ikke, for nu har vi talt så meget om det, nu ved vi, hvad vi taler om. Det er jo ikke en reel forsikringsituation, man kommer i, fordi man melder sig ind, for man får ikke samtidig ret til dagpenge.

Men nu går vi ind i en mere principiel diskussion. Min oprindelige holdning og vores oprindelige holdning er uændret: Vi mener ikke, at det er hensigtsmæssigt i denne her sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Jeg vil gerne minde hr. Helge Sander om, at der altså er flere krav, der skal være opfyldt,

før man får dagpenge. Der er beskæftigelseskravet, som hr. Helge Sander peger på. Der er så sandelig også et tidskrav med hensyn til, hvor længe man skal have været medlem af en arbejdsløshedskasse. Det er man jo i høj grad med til at opfylde ved at melde sig ind, derfor er det et led i dette at være forsikret, og derfor synes jeg godt, at hr. Helge Sander nu kunne tage sig sammen og få fjernet både gåseøjnene og det andet.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Der er både godt og skidt, hvis jeg må udtrykke det sådan, i lovforslaget her, så en endelig tilkendegivelse fra SF vil afvente udredningsarbejdet i udvalget.

Det er godt, synes vi i SF, at unge i tilskudsjob eller i beskæftigelsesarbejde, eller hvad man skal kalde det, får en mulighed for at blive tilmeldt en a-kasse. Det er rigtigt, at det er solidarisk at betale med på de ordninger, vi har.

Jeg synes naturligvis ikke, det er rigtigt, at det arbejde, de unge udfører, ikke betragtes som et rigtigt arbejde og dermed ikke giver optjeningsret. Det er netop det med det rigtige arbejde eller forkerte arbejde, der afføder min diskussion med Vestres ordfører. Det vil nemlig uvægerligt føre til en meget skarp tydeliggørelse af, at vi her taler om a-job og b-job, og de unge har selvfølgelig mest respekt for a-jobbene – sådan set med meget god grund.

Vedrørende dimittendsatsen vil jeg sige, at den bør kun og udelukkende bruges til helt klart definerede nyuddannede, der ikke har haft regulært arbejde. Vi har en forsikringsordning, hvor ingen får rabat på kontingenter, hvis de er fuldtidsforsikrede; derfor bør der heller ikke være en særlig sats for deltidsarbejdende på fuldtidsforsikring, når de skal have supplerende dagpenge.

SF er af den mening, at det enkelte menneske, der skal have en handlingsplan udarbejdet, selvfølgelig skal have lov til at sige fra. Hvis de synes, det er en forkert handlingsplan, man udarbejder i arbejdsmarkedsregionen, skal de selvfølgelig have ret til at sige: Det her er ikke mig. I stedet ser vi nu, at de vil blive straffet med fratagelse af dagpenge. Det tror jeg ikke Socialdemokratiet ville have tolereret, mens de var i opposition.

SF kan selvfølgelig støtte, at der indbetales til ATP, og at deltids pensionspersoner kan op-

[LIII Gyldenkilde]

tages i a-kasse. Generelt er det min opfattelse, at dagpengesystemet stadig bygger på en latent mistro til de ledige, og at en yderligere regelsanering bør tilstræbes, selv om jeg kan se, at arbejdsministeren gennem en række forslag har tilstræbt en regelsanering.

Til sidst må jeg spørge: Skal a-kasserne nu også inddrages i rent politiarbejde? Hvis en person er blevet idømt en straf og ikke møder op til afsoning og de ikke ved noget om det på dagpengekantoret, skal vedkommende selvfølgelig ikke have sine dagpenge, når han faktisk skal i spjældet – for at sige det, så alle kan forstå det. Men jeg er nødt til at have en forsikring fra ministeren om, at det ikke er a-kassen, der bliver ansvarlig, hvis en frihedsberøvet person får dagpenge, for de kan jo være uden anelse om, at der er afsagt en dom over den pågældende, og det kan ikke være rimeligt på nogen som helst måde, at a-kassen også skal sætte sig til at se på, hvem af medlemmerne der eventuelt kan have en politidom. Det er jo helt urimeligt.

Som sagt er der forslag heri til lettelser, og der er forslag til stramminger; det er for mig ikke til at se på bemærkningerne, hvorledes strammingerne skal udføres i praksis på alle områder. Det vil vi selvfølgelig søge afklaret under udvalgsarbejdet og så tage endelig stilling på baggrund af det. Men det skal jo ikke overskygge, at der er ting i disse forslag, som jeg nu har gjort rede for at vi faktisk er tilhængere af. Og det håber jeg så også vi får lejlighed til at gøre yderligere rede for.

Poul Nødgaard (FP):

Betingelserne for at komme i a-kasse skal efter dette lovforslag liberaliseres, så man i realiteten kan blive medlem, blot man er i arbejde, og det, hvad enten lønmodtageren er i beskæftigelse, eller der er tale om et arbejde med offentligt tilskud. Det lyder jo meget godt, men man kan måske frygte, at det bliver lidt for let at komme ind i a-kassesystemet.

Der er også nogle økonomiske aspekter ved det, vi taler om her. Der er i bemærkningerne netop gjort rede for økonomien; den er der ingen der har beskæftiget sig med – sådan er det normalt herinde. Der er jo ikke en eneste herinde, der ved, om de millionbeløb, der jongleres med, er de rigtige. Det er der ikke nogen som helst sikkerhed for. Og det er typisk for

Folketinget, at det er sådan noget, der kan ses på, når regnskabets time kommer. Man kan måske heller ikke gøre andet, men jeg synes godt, at man måske kunne beskæftige sig lidt mere med den side af sagen, for pengene skal jo trods alt findes.

Jeg ved godt, at der står i bemærkningerne til lovforslaget, at hvis man vedtager dette og folk kommer ind i a-kassesystemet, får de noget derfra, medens de måske ellers skulle have haft kontanthjælp. Det lyder også meget rigtigt, men der er altså et eller andet, der siger mig, at dette er et forslag, som vi i hvert fald gerne vil se lidt nærmere på, bl.a. vil vi i hvert fald nok have ministeriet til at svare lidt mere dybtgående vedrørende de såkaldte økonomiske aspekter. Jeg ved godt, at der kommer bidrag ind fra dem, der melder sig ind i a-kassesystemet, og at det giver et antal millioner kroner.

Jeg kunne have lyst til at spørge arbejdsministeren om noget, jeg engang hørte herinde. Jeg ved ikke, om det ligefrem var et forslag, men det blev i hvert fald debatteret fra Folketingets talerstol, og det drejede sig om, at vi nok skulle have en form for tvungent a-kasemedlemskab. Jeg vil gerne spørge ministeren, om dette faktisk er en forløber for, at vi på et givet tidspunkt får totalt tvungent medlemskab af en a-kasse – jeg ser, at den socialdemokratiske ordfører smiler og ryster på hovedet – men jeg ved ikke, om man overhovedet har gjort sig de tanker. Jeg synes da, det er meget ærligt at spørge om det. Hvis det er det, der er tale om, synes jeg, man skal sige: Nu tager vi lige det her lille step, og om et års tid eller to tager vi et nyt step, og så sidder alle mere eller mindre i saksen. Men det får vi nok besvaret, når ministeren runder af; jeg går ud fra, at det lige er noteret ned på kladden.

Vi vil selvfølgelig deltage i udvalgsarbejdet om dette lovforslag, men jeg synes nok, der er nogle ting, vi skal se lidt mere på. Hvis jeg endelig skulle sige noget positivt om det, er det, at det dog fortsat er sådan, at hvis nogen skal oppebære dagpenge, så skal de være – nu må man ikke misforstå mig, når jeg siger – i et rigtigt arbejde. Man kan altså ikke gå, så vidt jeg har læst det, fra et job i et beskæftigelsesprojekt og over på dagpenge, og det vil jeg nok rose forslaget for. Sådan er vi Fremskridtsfolk: Vi er gode ved Folketinget, vi siger, når der er

[Poul Nødgaard]

noget, der er godt, vi siger også, når der er noget, der er skidt.

(Kort bemærkning).

Grete Schødt (S):

Jeg vil blot sige til hr. Poul Nødgaard – med et smil på læben – at dette her skal betragtes på nøjagtig samme måde, som når man går hen og køber en bil. Så har man den mulighed at kunne tegne en kaskoforsikring.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Jeg takker meget for den fornemme oplysning. Jeg kører i en nyere bil, så derfor er den også kaskoforsikret, for jeg har ikke så mange penge til en ny, hvis den skulle blive smadret.

Jeg forstår udmærket det dér, men her er altså tale om, så vidt jeg erindrer – jeg betaler selv til en a-kasse – noget med 5.000 kr. om året, i hvert fald lige deromkring, for at være medlem af en a-kasse, der sikrer én 131.000 kr. eller 135.000 kr. om året.

Man kan sige, at så kunne vi gå ind i en lang debat om hele området overførselsindtægter. Jeg er altså en af dem, der holder på og tror på, at i løbet af nogle ganske få år kan Danmark ganske enkelt ikke blive ved med at finde de gigantiske beløb, der skal findes, og vi kan gå hele spektret igennem; det er ikke alene dagpenge, vi taler om, det er hele spektret af overførselsindtægter.

Jeg tror også, mange her i Folketinget ved det. Når de ser ned over tallene i finansloven og ser, hvilke beløb vi i virkeligheden taler om til overførselsindtægter, tror jeg, at mange godt kunne få en søvnløs nat. De burde i hvert fald få en søvnløs nat over, hvordan disse udgifter i virkeligheden accelererer, men det er, som om man vil ikke se disse realiteter i øjnene, før det måske er for sent.

Det er måske lidt for let at komme ind i et a-kassesystem, der lige uden videre giver én 135.000 kr. om året, bare fordi man har skudt 5.000 kr. ind i ét år. Jeg kan i hvert fald ikke tegne en privat forsikring, der giver mig de penge. Men o.k., sådan er det altså, og det må vi rette os efter indtil videre, men også kun indtil videre.

(Kort bemærkning).

Grete Schødt (S):

Så har jeg blot det at tilføje til hr. Poul Nødgaard: Hvis man tegner en kaskoforsikring på en bil og den bil forulykker og bliver smadret totalt, har man altså heller ikke indbetalt i den størrelsesorden, som forsikringen dækker i forhold til ulykken.

Jørgen Estrup (RV):

Fra radikal side er vi godt tilfredse med, at der med dette lovforslag åbnes for en lettere adgang til på frivillig basis at forsikre sig. Det er jo ikke nogen hemmelighed, det har allerede været fremme før debatten, at vi fra radikal side også har appelleret om støtte til en obligatorisk ordning ud fra den betragtning, at når man er på arbejdsmarkedet, løber man altså en vis risiko, og at man egentlig ikke bør have for mange muligheder for at køre på frihjul og, som hr. Poul Nødgaard lagde op til, ligesom håbe på, at man slipper for at betale for meget.

Vi ved jo netop godt, at det skal finansieres på et eller andet tidspunkt, og jeg synes, at sammenligningen med bilforsikring er ganske rammende. Det er oplagt, at systemet med forsikringer netop indebærer, at man ikke betaler den fulde ydelse ind, for så kunne man lige så godt lade være med at forsikre sig, hvis man under alle omstændigheder skulle betale nøjagtig svarende til den risiko, man løb, men at præmien netop dækker solidarisk, sådan at de, der kommer galt af sted, får hjælp af de andre. Det er nu et godt system, og hvis vi skal have finansieret det system, skal der ikke være for mange, der kører på frihjul.

Det er synspunktet, og jeg synes, hr. Poul Nødgaard ganske langt var ved at give os andre ret i, at det var en god idé. Og skulle det nu føre til, at vi gennem dette lovforslag får så mange interesseret i at være med i en a-kasse – der er jo ingen, der siger, at det er en bestemt a-kasse, der kan være mange flere muligheder, men det er en anden diskussion – hvis det nu skulle lykkes at få rigtig mange med, kommer vi måske også en dag i en situation, hvor det er helt naturligt at være forsikret, og så vil vi være godt tilfreds fra radikal side. Den dag vil vi så også være glade over at have hr. Poul Nødgaard i saksen. Det vil være helt flot.

Men jeg synes, at indtil da må det da i hvert fald være rimeligt, at de, der ønsker det, ikke skal have nogen lang vej for at kunne blive for-

[Jørgen Estrup]

sikret. Det kan ingen af os være tjent med. Forståelsen for, at man skal være med til at dække de økonomiske byrder ved et forsikringsssystem, synes jeg – og det tror jeg mange her mener – skal udbredes.

Det er det, der sker med dette lovforslag, og derfor støtter vi det med stor glæde. Og at der så kommer en sidegevinst i form af en lettere administration i kasserne, tror jeg ikke engang hr. Poul Nødgaard kan være uenig i.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg synes nu ikke, sammenligningen med bilforsikring er særlig god. Så vidt jeg ved, er der ikke offentlige midler i bilforsikringsbranchen, og det er der jo altså i høj grad i vores arbejdsløshedsforsikringsystem. Netop derfor synes vi også i Kristeligt Folkeparti, at det er vigtigt, at mange kommer med i systemet.

Vi sætter ikke så stor pris på tvang, men vi vil gerne være med til systemer, som fremmer, at folk på arbejdsmarkedet melder sig ind i en a-kasse. Vi ser gerne, at en større del af omkostningerne ved arbejdsløshedsforsikring betales af de involverede, og der er jo også andre tiltag, der fremmer den udvikling.

Vi er altså positive over for systemet her. Vi vil gerne have, at folk melder sig ind, og vi synes, at det er en administrativ og logisk lettelse, og der ændres jo ikke på adgangen til at opnå dagpenge. Det er også helt væsentligt for os.

Vi synes også godt om det andet lille element, der er i lovforslaget, nemlig det, der giver arbejdsministeren mulighed for at fjerne arbejdsgivernes pligt til at betale dagpengegodtgørelser i forbindelse med fyring af folk, der har været ansat i kortere tid. Det synes vi også er en fornuftig lettelse, som muliggør, at orlovsreformens elementer kommer til at fungere, og at vi får mere mobilitet og rotation på arbejdsmarkedet.

Så Kristeligt Folkeparti kan tilslutte sig det foreliggende lovforslag.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil gerne takke for den overvejende positive holdning til lovforslaget.

Jeg vil først sige til hr. Per Stig Møller, som jo var meget konstruktiv i sin ordførertale, men dog måske nok havde misforstået, hvorfor forslaget var kommet frem, at forslaget ene og ale-

ne er fremsat af hensyn til den beslutning, som regeringen traf i foråret under diskussionerne om, hvorvidt der skulle være dagpengeretigheder knyttet til støttet arbejde.

Vi kunne have stillet et ændringsforslag til arbejdsmarkedslovgivningen i foråret. Det valgte vi at undlade at gøre, fordi vi var nervøse for, at der var en identitetsuoverensstemmelse. Derfor sagde vi, at vi sagtens kunne vente med dette til efteråret, for det kunne stadig væk nå at træde i kraft den 1. januar 1994 – altså de lidt lempeligere optagelsesbetingelser i arbejdsløshedskasserne – således at både de, der er i støttet arbejde, og de, der er i ustøttet arbejde, umiddelbart kan blive optaget i en arbejdsløshedskasse. Lovforslaget er i virkeligheden også et meget fornemt eksempel, hr. Poul Nødgaard, på forenkling og afbureaukratisering af arbejdsløshedslovgivningen. Så det er baggrunden for, at det er fremsat.

Så har jeg fundet – og regeringen har heldigvis været enig med mig i det – at vi gerne vil have de rotationsaftaler så godt i spil som overhovedet muligt. Landsarbejdsrådet har heldigvis, lykkeligvis, været enig om, at et af de succeskriterier, der er i arbejdsmarkedsreformen, i arbejdsmarkedspolitikken regionalt, er, at der skal etableres så mange rotationsaftaler, som det overhovedet er muligt.

For at hjælpe dem lidt på vej synes vi faktisk, at arbejdsgiverne skal lettes for første og anden g-dags-betaling. Og jeg er specielt glad for, vil jeg gerne sige, at hr. Per Stig Møller melder så positivt ud på netop dette, for første g-dag lige så vel som anden g-dag var jo en tidligere arbejdsministers og en tidligere finansministers hjertebarn. Hr. Henning Dyrmosø ønskede første g-dag, ønskede anden g-dag, og vi forhandlede os frem til det i et forlig, hvor De Konservative hidtil havde stået fast på, at det helst skulle være fem g-dage. Så jeg er meget glad for den ændring i holdningen til første og anden g-dag.

Jeg vil selvfølgelig også gerne modtage de forslag, der måtte komme om en yderligere udvidelse, hvis der vel og mærke også kan findes finansieringsmæssig dækning for dem.

Så tak for tilkendegivelsen.

Og så til det, som jeg mener var en misforståelse. Dette forslag er ikke båret frem af ombudsmandens kritik. Der har ikke hele foråret igennem, hele høringsproceduren igennem –

[Arbejdsministeren]

hverken i den høringsprocedure, der har været imellem første og anden behandling af lovforslagene i Landsarbejdsrådet, eller i den høringsprocedure, der har været af arbejdsmarkedets parter hele foråret igennem i forbindelse med bekendtgørelsesarbejdet – været én eneste, der har rejst tvivl om, at man, når man havde 26 ugers understøttet arbejde inden for tre år, fik ret til en 7-årig dagpengeperiode. 26 ugers understøttet arbejde inden for tre år gav ret til et klippekort på syv år.

Den eneste, der har været i tvivl, har været ombudsmanden, og jeg ser det faktisk ikke som min opgave at lægge mig ud med ombudsmanden. Derfor har vi fundet, at vi af hensyn til ombudsmandens forståelse af disse regler i hvert fald gerne ville præcisere, at sådan har vi besluttet det, fordi vi vil have, at 26 ugers arbejde giver ret til en syv års dagpengeperiode. Det er baggrunden for, at vi ved denne lejlighed har givet de tekniske bemærkninger med på vejen for helt at klargøre, hvad det er, vi mener dagpengesystemet skal handle om.

Jeg synes, det var interessant at høre hr. Helge Sander, som jo klart indtager en betydelig mere kritisk holdning til forslaget end Det Konservative Folkeparti. Jeg hørte hr. Helge Sander sådan, at dette her ville udhule dagpengesystemet, det ville fjerne forsikringspræget. Det mener jeg nu ikke, for vi fastholder jo et stærkere forsikringsprincip i dette lovforlag og i arbejdsmarkedsreformen som helhed, end der er i den hidtidige arbejdsmarkedspolitik, altså den arbejdsmarkedspolitik, som hr. Helge Sander som regeringsmedlemsordfører igennem 10 år har stået og plæderet for, nemlig et forsikringsprincip, der tager afsæt i, at det er understøttet arbejde, der giver ret til dagpenge.

I forhold til den arbejdsmarkedspolitik, vi har haft igennem de seneste 10 år, har jeg derfor meget svært ved at se, at der skulle være nogen som helst udhuling i dagpengesystemets forsikringspræg med dette forslag, hvor vi lægger op til, at man frivilligt melder sig ind i en arbejdsløshedskasse, hvis man finder, det er rigtigt, og hvis man, som fru Grete Schødts ganske rigtigt sagde det, gerne vil tegne en kaskoforsikring, som sikrer én imod et løntab senere hen. Der er ikke nogen som helst grund til at sige, at folk bliver lokket ind; det er frivilligt, så jeg har meget svært ved at forstå, at hr. Helge Sander kan se det som en speciel trussel mod forsikringssystemet.

Jeg forstod også hr. Helge Sander sådan, at man fra Venstres side var positiv over for afskaffelsen af første og anden g-dag. Det fremgår jo af forslaget, at det kun gælder de vikarer, som knytter sig til rotationsaftaler. Hvorvidt vi kan blive enige om at udvide gruppen, vil naturligvis afhænge af Arbejdsmarkedsudvalgets videre behandling, men jeg er åben over for at kigge på det. Men det gælder kun første og anden g-dag, når man ansætter vikarer, efter at nogle af medarbejderne er gået på orlov. Det er det, bemyndigelsen skal bruges til og skal forvaltes efter, og ikke andre grupper.

Til fru Lilli Gyldenkilde vil jeg gerne sige, at der ikke er nogen stramning i de ændringer, der er til behandling i dag. Der er absolut ikke tale om stramninger. Hvis fru Lilli Gyldenkilde kan se nogen form for stramning, vil jeg gerne bede fru Lilli Gyldenkilde om at anvise de stramninger. Der er tale om en klar lempelse i forhold til at blive optaget i en arbejdsløshedskasse. Der er tale om en smidiggørelse i forhold til at få ansat vikarer i orlovsstillinger, og så er der samtidig lagt nogle præciseringer af forskellige mere eller mindre tekniske ting ind. Der er ikke tale om, at der med dette forslag lægges op til, at den ret til en handlingsplan, som de ledige har, nu gøres til en forpligtelse, som f.eks. at hvis man nu siger nej til det, så kan man miste sine dagpenge. Det handler dette forslag ikke om, og det vil det heller ikke komme til, for vi mener faktisk, at handlingsplanen er en rettighed. Der ligger heller ikke, så vidt jeg i hvert fald har set, læst, opfattet og forstået, nogen som helst mistænkeliggørelse i forslaget.

Så synes jeg, det er en lille smule interessant at høre SF's omsorg med hensyn til, om kasserne nu bliver draget til ansvar for noget, som de ikke kan tage ansvar for. Jeg erindrings jo SF's attitude i forbindelse med vedtagelsen af § 86, stk. 4, hvor der blev strammet gevaldigt op på kasseansvaret. Det har i mange situationer betydet, at kasserne faktisk også er blevet gjort ansvarlige for fejludbetalinger, som de ikke på nogen måde har haft mulighed for at checke. Det var i hvert fald den gamle SF-holdning. Hvis den holdning er ændret, er det selvfølgelig fint.

Jeg lægger ikke op til, at kasserne på nogen måde skal ansvarliggøres for noget, som kasserne ikke har mulighed for at kontrollere og

[Arbejdsministeren]

have oplysninger om. Det er jo sådan, at den ledige skal udfylde et dagpengekort som forudsætning for dagpengeudbetalingen, og i den forbindelse skal den ledige, hvis den pågældende har en dom og er frihedsberøvet, jo også udfylde de nødvendige rubrikker til det, så kassen kan se, hvad det er for en udbetaling der skal foreligge. Den lille, mere ironiske bemærkning om omsorgen for kasseansvaret synes jeg lige skulle med på vejen.

Hr. Poul Nødgaard, som jeg forstod sagde nej til forslaget, sagde, at det nu er blevet for let at blive optaget i en arbejdsløshedskasse, og spurgte mig, om jeg gik ind for tvungent a-kassememberskab. Dertil vil jeg sige, at Socialdemokratiet finder, at det skal være en frivillig sag at melde sig ind i en arbejdsløshedskasse. Det er faktisk stadig væk vores opfattelse, at det er bedst med frivilligt medlemskab.

Somme tider undrer jeg mig lidt over breve, som jeg får. Hr. Poul Nødgaard og andre medlemmer af Fremskridtspartiets gruppe, nogle gange også andre, f.eks. Venstres ordfører, skriver breve til mig og kan i nogle situationer ikke helt forstå, hvorfor mennesker, som ikke er medlemmer af en arbejdsløshedskasse, ikke kan få det tilbud, der knytter sig til medlemskab af en arbejdsløshedskasse. Jeg konstaterer i hvert fald, at man på den ene side synes, at det her med medlemskab af en arbejdsløshedskasse er noget skidt, og i andre situationer faktisk synes, at der er flere, der skulle have mulighed for at få glæde af de tilbud, der knytter sig til arbejdsløsheds-kassen. Sådan er verden jo engang imellem lidt forunderlig.

Afslutningsvis vil jeg gerne sige tak til hr. Jørgen Estrup og til hr. Ole M. Nielsen for støtten til lovforslaget, lige så vel som jeg naturligvis for god ordens skyld også skal sige tak til fru Grete Schødt.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal for god ordens skyld citere fra bemærkningerne til forslagens nr. 7. Først står der en hel masse om individuel handlingsplan osv., men det, jeg har fæstnet mig ved, lyder således:

»Ved afslag i forbindelse med formidlet arbejde eller en individuel handlingsplan forstås alene, at medlemmet afslår arbejdet/tilbudet.« – og det forstår jeg – ». . . eller udebliver fra en samtale, samt situationer, der fuldt ud kan sidestilles hermed.«

Det synes jeg jo er en stramning. Hvis man af en eller anden grund ikke når at få meddelt, at man ikke lige kan komme til samtalen den dag, det er programsat – det kan være et sygt barn, det kan være hundredtusinde ting, man kan blive kørt over på vejen – så vil jeg have sikkerhed for, at det ikke er den slags, der betyder, at man fratages dagpengene.

Hvis man læser det helt bogstaveligt, så er det faktisk det, der vil ske. Det er sådan noget, jeg vil have afklaret i udvalgsarbejdet ikke sker. Hvis det ikke sker, så er der ingen stramninger, og så er det godt. Og så støtter SF forslaget. Men det vil vi jo få afklaret i udvalgsarbejdet.

Så var arbejdsministeren så venlig at tage frem, at jeg sammen med samtlige andre partier med undtagelse af Socialdemokratiet har deltaget i at stramme op på dagpengelovens § 86, stk. 4, for nogle år tilbage. Det er ganske korrekt. Det var oven på dagpengeskandalen, hvor der var milliardfejldbetalinger i dagpengesystemet, og det kunne ingen herinde leve med at der var. Risikoen for, at dagpengesystemet ville blive taget fra a-kasserne, var stor, og derfor gik jeg med ind og strammede op.

Resultatet har været, at der ikke på noget senere tidspunkt har været disse store fejludbetalinger, så det er jeg ikke ked af at SF medvirkede til. Jeg er ked af, at der så administrativt på senere tidspunkter blev strammet yderligere op på stk. 4 i § 86 uden min medvirken, og jeg har da også med gode a-kassemedarbejderes hjælp senere fået nogle af disse stramninger væk igen.

Men da jeg kan høre, at arbejdsministeren er meget optaget af, at der muligvis er kommet for mange stramninger ind, kan jeg oplyse, at hr. Ole Vagn Christensen fra Socialdemokratiet og jeg har en liste over, hvad der bør lempes, nemlig det, der ikke var med, da vi ændrede i sin tid. Det vil jeg vende tilbage til. Det takker jeg meget arbejdsministeren for.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Til det første, fru Lilli Gyldenkilde sagde, kan jeg helt klart sige, allerede inden udvalgsarbejdet går i gang, at der ikke i det lovforslag, der ligger på bordet, på nogen måde er tale om stramninger i forhold til de ledige.

Til det andet vil jeg med et stiltørdigt smil sige, at dette her med dagpengeskandalen lød

[Arbejdsministeren]

som SF's politiske figenblad for nogle opstramninger i sin tid. Det, man gjorde, var faktisk at stramme op på en sådan måde, at man ansvarliggjorde arbejdsløsheds-kasserne for noget, som de ikke havde nogen mulighed for at tage ansvar for. Man kunne sagtens have strammet op, sådan at det kun var i forhold til det, de havde mulighed for at tage ansvar for.

Min indstilling til dette nu, hvor jeg har mulighed for også at sætte mine fingeraftryk på det mere administrative og det, man kan bruge en bemyndigelse til, er naturligvis, at arbejdsløsheds-kasserne skal have ansvar for de fejl, som de selv laver på grundlag af de oplysninger, som de selv får eller kan indhente. Men man kan ikke drage arbejdsløsheds-kasserne til ansvar for noget, som de ikke har nogen mulighed for hverken at vide noget om eller hente oplysninger ind om. Det vil i hvert fald være min holdning i den videre diskussion, som jeg kan forstå fru Lilli Gyldenkilde nu er optaget af, og det takker jeg så for.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Taletiderne er jo ikke så lange, så når man har meget på hjerte, må man tage et par korte bemærkninger, og jeg bliver nødt til at kalde arbejdsministeren på talerstolen igen i anden anledning.

Jeg hørte arbejdsministeren i sin afslutningstale efter ordførerne tale på en måde om ombudsmanden, som kunne opfattes kritisk over for ombudsmanden. Det vil jeg godt bede arbejdsministeren bekræfte ikke var hensigten. For selvfølgelig er der nogle, som har fået øje på nogle problemer i forbindelse med arbejdsmarkedsreformens gennemførelse set i forhold til den eksisterende lovgivning; ellers var ombudsmanden selvfølgelig ikke blevet opmærksom på, at der var et problem. Så der er andre end ombudsmandens kontor, som har været opmærksom på det – skal jeg hilse og sige!

Jeg er i øvrigt sikker på, at arbejdsministeren ikke med sine bemærkninger kritiserede Ombudsmandskontoret, og det vil jeg gerne have bekræftet for en sikkerheds skyld, så andre ikke på noget tidspunkt skal kunne udnytte, at arbejdsministeren har kritiseret ombudsmanden i denne sammenhæng.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det, jeg gjorde, var, at jeg prøvede at gennemgå forløbet, fra lovforslaget blev fremsat og til engang hen i sommer, hvor der var en brevveksling mellem ombudsmanden og Arbejdsministeriet, som handlede om noget helt andet. Brevet fra ombudsmanden slutter med, at han ikke ser nogen som helst grund til at gå videre med den sag, som ikke desto mindre i Ekstra Bladets spalter udviklede sig til, at der blev rejst tvivl.

Jeg vil selvfølgelig ikke som minister komme med en kritik af ombudsmanden – det er der vist ikke nogen ministre der bevæger sig ind i, i hvert fald ikke nogen ved deres fulde fem – så det vil jeg heller ikke gøre. Jeg vil bare udtrykke en forundring over, at det ikke bliver meddelt til den pågældende minister, hvis ombudsmanden har kritik, hvis ombudsmanden nærer tvivl om, hvorvidt lovgiverne nu er præcise nok.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg er glad for, at arbejdsministeren udtalte, at en minister ved sine fulde fem selvfølgelig ikke kritiserer Folketingets Ombudsmand, så det er jeg da glad for at ministeren heller ikke gør. Men jeg vil gerne gøre ministeren opmærksom på, at sagen, som ombudsmanden senere tog op, altså havde været rejst i Folketinget inden. Og det er gerne på den måde, sagen bliver taget op, for end ikke en fortrinlig ombudsmand og et fortrinligt personaleovre på kontoret kan jo sidde og følge med i al lovgivning fra a til z herinde i Folketinget. Det må man være klar over. Så godt spiller klaveret heller ikke med bemandingenovre på Ombudsmandskontoret.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

For at der nu ikke skal være nogen tvivl om systematikken og kronologien, tror jeg nok det hedder, vil jeg gerne sige til fru Lilli Gyldenkilde, at den sag, der blev rejst også i Folketinget bl.a. gennem nogle spørgsmål, gik forud for den brevveksling, som førte til, at ombudsmanden skrev til mig, til Arbejdsministeriet, at han ikke fandt, at der var grundlag for at gå videre med sagen. Og næste gang, jeg så hørte om den, var via Ekstra Bladets spalter, da han åbenbart fandt, at den skulle op igen.

[Arbejdsministeren]

Her siger jeg bare stilfærdigt, stille og roligt, at jeg synes, at det ville klæde ombudsmanden, Ombudsmandsinstitutionen, at skrive og henvende sig til det pågældende ministerium ikke 2 eller 3 måneder efter, at sagen har kørt i Ekstra Bladet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af lovforslag nr. L 67:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsmarkedsuddannelser. (ATP-bidrag og elevstøtte m.m. til deltagere på uddannelse under Træningsskolen).

Af arbejdsministeren (Jytte Andersen).
(Fremsat 11/11 93).

Lovforslaget sættes til forhandling.

*Forhandling***Poul Erik Dyrlund (S):**

Folketinget har for længst besluttet, at der skal indbetales ATP, når en person deltager i arbejdsmarkedsuddannelserne og får udbetalt godtgørelse herfor. Det fremgår jo af den nu gældende lov. Den socialdemokratiske folketingsgruppe kan derfor naturligvis støtte dette lovforslag, der sikrer, at der også efter 1. januar 1994 skal indbetales ATP af den udbetalte kursusgodtgørelse.

Den socialdemokratiske folketingsgruppe kan også tilslutte sig den anden del af lovforslaget, der sikrer, at de særlige elevstøtteordninger, der gælder for Træningsskolens elever, videreføres efter 1. januar 1994.

Endelig skal der herfra gives et tilsagn om at medvirke til, at lovforslaget kommer hurtigt igennem Arbejdsmarkedsudvalget, således at lovgrundlaget er på plads den 1. januar 1994.

Per Stig Møller (KF):

Vi har ved forhandlingerne om det lovforslag, som her videreføres, i foråret sagt, at tiden ikke var inde til at øge borgernes lovpligtige bidrag til forskellige ordninger, og derfor vendte vi os også imod, at ATP-bidraget skulle pålignes flere og med større summer, fordi det jo sammenlagt giver et højere skatte- og afgiftstryk i Danmark. Og da dette lovforslag er en videreførelse af det princip, som vi var imod, vil vi selvfølgelig ikke gå ind for øgede ATP-bidrag som følge af lovforslaget.

Derfor vil vi studere det nøje under udvalgsarbejdet og se det i forhold til det tidligere forslag og så tage endelig stilling ved en senere lejlighed. Det samme vil naturligvis også gælde forslaget vedrørende Træningsskolen.

Helge Sander (V):

I forlængelse af tidligere diskussioner om udvidelse af ATP-indbetalinger er Venstres holdning uændret. Det er vi klart imod.

Den del af lovforslaget, der medfører, at den gældende særordning for Træningsskolen kan videreføres, er vi derimod meget positivt indstillet på at se nærmere på under det videre arbejde i Arbejdsmarkedsudvalget.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Da vores ordfører på området, hr. Tommy Dinesen, desværre ikke kan være her i dette øjeblik, skal jeg på hans vegne tilsige lovforslaget en positiv udvalgsbehandling, hvilket i princippet vil sige, at her er en sag, som arbejdsministeren godt kan sige tak til os for.

Poul Nødgaard (FP):

Jeg skal gøre det ganske kort. Vi har jo tidligere beskæftiget os med spørgsmålet om at udvide kredsen af dem, der skal betales ATP-bidrag for, og da var Fremskridtspartiet ikke indstillet på at udvide kredsen. Vi mener, at det skal være sådan, at der alene skal indbetales ATP-bidrag for folk, der er beskæftiget ved et arbejde. Det er en holdning, vi har, og derfor kan vi heller ikke medvirke til den første del af lovforslaget med hensyn til ATP-bidrag for dem, der modtager denne kursusgodtgørelse.